

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/31/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417202594
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2017:5417202594.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: X.. H. Š., K.. XX.XX.XXXX, O. P. S. - B. O., O. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Na Priekope 174/13, s oznámenou adresou na doručovanie: P. O. BOX D37, Žilina, proti žalovaným: 1/ Okresný súd Ružomberok, so sídlom v Ružomberku, Dončova 8, IČO: 35995599, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave - mestská časť Staré Mesto, Župné nám. 13, IČO: 00166073, v spore o doplatenie funkčného platu, takto

rozhodol:

I. Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 297,- eur za obdobie od 16.02.2011 do 04.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 340,72 eura za obdobie od 16.03.2011 do 04.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 337,82 eura za obdobie od 16.04.2011 do 04.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 337,82 eura za obdobie od 16.05.2011 do 04.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 386,68 eura za obdobie od 16.06.2011 do 04.07.2014, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 348,01 eura za obdobie od 16.07.2011 do 04.07.2014, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 194,22 eura za obdobie od 16.08.2011 do 09.07.2014, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Konanie ohľadne zaplata sumy 285,10 eura, ohľadne zaplata 9,25 %-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 297,- eur od 16.06.2011 do 09.07.2014 a ohľadne zaplata 9,5 %-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 164,15 eura za obdobie od 16.08.2011 do 09.07.2014 zastavuje.

III. Vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanému 1/ zamieta.

IV. Konanie voči žalovanému 2/ zastavuje.

V. Žalobcovi priznáva voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49 %.

VI. Žalovanému 2/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou datovanou k 16.12.2013, podanou na Okresný súd Žilina 30.12.2013, následne postúpenou 07.10.2014 Okresnému súdu Ružomberok ako súdu miestne príslušnému, pred ktorým sa o žalobe viedlo konanie pod sp. zn. 7Cpr/1/2014 a napokon doručenou tunajšiemu súdu 14.07.2017 na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline z 27.06.2017 č. k. 11NcC/12/2017-184 z dôvodu tzv. nutnej delegácie (§ 39 ods. 1, 3 Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“), žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu pôvodne žiadal, aby súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ solidárne zaplatiť mu sumu 297,- eur s ročným úrokom z omeškania od 16.02.2011 vo výške 9 % do zaplata, sumu 338,68 eura s ročným úrokom z omeškania od 16.03.2011 vo výške 9 % do zaplata, sumu 337,82 eura s ročným úrokom z omeškania od 16.04.2011 vo výške 9,25 % do zaplata, sumu 337,82 eura s ročným

úrokom z omeškania od 16.05.2011 vo výške 9,25 % do zaplata, sumu 683,68 eura s ročným úrokom z omeškania od 16.06.2011 vo výške 9,25 % do zaplata, sumu 345,42 eura s ročným úrokom z omeškania od 16.07.2011 vo výške 9,50 % do zaplata, sumu 363,- eur s ročným úrokom z omeškania od 16.08.2011 vo výške 9,50 % do zaplata všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu trovy konania.

2. Odôvodnil ju tým, že žalobca je sudca a je pridelený na výkon funkcie sudcu na Okresnom súde Ružomberok a má právo na plat za podmienok upravených v siedmej hlave zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediaciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien (ďalej len „ZoS“). Žalobcovi bol doručený platový dekrét č. Spr. 57/2011 z 11.01.2011 podpísaný predsedom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „predseda“), podľa ktorého patrí žalobcovi od 01.01.2011 funkčný plat vo výške 2.485,09 eura, platový dekrét č. Spr. 584/2011 z 05.04.2011 podpísaný predsedom, podľa ktorého patrí žalobcovi od 01.01.2011 funkčný plat vo výške 2.533,09 eura, platový dekrét č. Spr. 1266/2011 z 09.08.2011 podpísaný predsedom, podľa ktorého patrí žalobcovi od 26.07.2011 funkčný plat vo výške 2.830,09 eura. Porovnaním platového dekrétu z 09.08.2011 s predchádzajúcimi platovými dekrétmi možno konštatovať, že došlo k zníženiu platu sudcu v roku 2011 v období prvých sedem mesiacov roku 2011. Podľa § 90 ods. 2 ZoS v platových veciach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu. Žalobcovi bol znížený funkčný plat bez splnenia zákonných podmienok. Podľa § 84 ZoS znížiť funkčný plat sudcovi možno len na základe právoplatného rozhodnutia disciplinárneho súdu. Žalobcovi nebolo uložené rozhodnutím disciplinárneho súdu (senátu) žiadne disciplinárne opatrenie, ktoré by odôvodňovalo zníženie jeho funkčného platu. Platový dekrét č. Spr. 57/2011 z 11.01.2011 odkazuje na ustanovenie ZoS bez špecifikácií konkrétnych zákonných ustanovení a na ust. § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 500/2010 Z. z. z 02.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoPP“). Podľa § 2 ods. 1 veta prvá ZoPP poslancovi Národnej rady Slovenskej republiky patrí plat vo výške trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok znížený podľa odseku 2, zaokrúhlený nahor na celé euro, začínajúc dňom, v ktorom zložil Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) predpísaný sľub. Z každého rozumného výkladu § 2 ods. 1 veta prvá ZoPP môže vyplývať iba jeden záver, podľa ktorého roku 2011 predchádza kalendárny rok 2010. Z toho potom vyplýva, že základom výpočtu platu poslanca (a sudcu) pre rok 2011 je priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2010. Štatistický úrad Slovenskej republiky ku dňu vydania platového dekrétu dňa 11.01.2011 neoznámil priemernú nominálnu mesačnú mzdu zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 2010. Z toho vyplýva, že neexistoval základ pre výpočet základného platu sudcu s účinnosťou od 01.01.2011. Výpočet základného platu z inej priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky je v rozpore s § 2 ods. 1 veta prvá ZoPP a preto je nezákonný. Ustanovenia ZoPP, ktoré sa vzťahujú na platové pomery sudcov k 01.01.2011, sú v rozpore s článkom 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL ÚS 99/2011-27 z 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, na ktoré odkazuje predseda v platovom dekréte z 11.01.2011. Priamou reakciou na uznesenie ústavného súdu je platový dekrét z 09.08.2011. Na neverejnom zasadnutí pléna Ústavného súdu SR dňa 11.12.2013 ústavný súd rozhodol vo veci vedenej pod sp. zn. PL ÚS 99/2011, že ust. § 2 ods. 1 v časti „znížená podľa ods. 2“, § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/2003 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Historicky prvou ústavnou zárukou nezávislosti sudcov sa stala ochrana ich odmeňovania za prácu. Z aspektu porovnávacieho ústavného práva poukázal na článok III. ods. 1 Ústavy USA schválenej 17. septembra 1787, ktorým sa sudcom zaručilo nielen právo na pravidelné vyplácanie odmeny, ale tiež dostali ústavnú záruku, že ich príjem sa počas trvania úradu nebude znižovať. Princíp nezávislého súdnictva je jedným z podstatných náležitostí demokratického právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). Podľa § 87 ods. 1 ZoS platové náležitosti sudcu podľa tohto zákona (ďalej len „plat“), ak nie je ustanovené inak, sú splatné pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Sudca má právo pred uplynutím kalendárneho mesiaca na preddavok na plat. Uplatnený úrok z omeškania odôvodnil poukazom na § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2009 (ďalej len „NV“) a základnej úrokovej sadzby

Európskej centrálnej banky je od 16.02.2011 výška úroku z omeškania 9 %. K otázke pasívnej legitímácie poukázal na skutočnosť, že žalovaný 1/ je síce subjektom, ktorý vypláca žalobcovi plat, ale podľa § 64 ods. 5 ZoS zodpovedá štát za uspokojenie platových pomerov sudcu. Žalovaní sú v omeškaní s riadnym vyplatením funkčného platu prvýkrát od 16.02.2011.

3. Okresný súd Ružomberok uznesením č. k. 7Cpr/1/2014-64 z 30.04.2015, právoplatným 12.06.2015, o.i. zastavil konanie ohľadne celej žalovanej istiny.

4. O zvyšnej časti žalobou uplatnenom nároku (včítane aj sumy 285,10 eura z dôvodu, že ohľadne nej nebolo vo veci rozhodnuté procesne účinným spôsobom) v znení ešte Okresným súdom Ružomberok po viacerých zmenách žaloby naposledy pripustenej zmeny žaloby (konkrétne uznesením z 01.02.2016 č. k. 7Cpr/1/2014-113 v spojení s opravným uznesením č. k. 7Cpr/1/2014-120 z 24.02.2016 v znení: „Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní solidárne zaplatiť žalobcovi ročný úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 285,10 eura od 16.06.2011 do 07.01.2016, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 297,60 eura od 16.02.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 340,72 eura od 16.03.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 337,82 eura 16.04.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 337,82 eura 16.05.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 386,68 eura 16.06.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,5 % zo sumy 348,01 eura 16.07.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,5 % zo sumy 198,85 eura 16.08.2011 do 09.07.2014, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj nahradiť žalobcovi trovy tohto konania“), rozhodol meritorne uvedený okresný súd rozsudkom z 18.02.2016 č. k. 7Cpr/1/2014-123 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Žalobu voči žalovanému 1/ prvostupňový súd zamietol pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie. Ohľadne žalovaného 2/ síce konštatoval existenciu pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko podľa § 65 ods. 5 v spojení s § 34 ZoS zodpovedá za uspokojenie platových pomerov sudcu ministerstvo ako ústredný orgán štátnej správy pre súdny výkon a správu súdov, ale súčasne dospel k záveru, že hmotno-právne účinky nálezů Ústavného súdu SR PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013 nastali ex nunc a žalovaný 2/ sa nedostal do omeškania tým, že žalobcovi nevyplatil plat v zmysle ZoPP v znení platnom a účinnom do nadobudnutia účinnosti zákona č. 500/2010 Z. z., nakoľko postupoval v súlade s vtedy platnými a účinnými právnymi predpismi. Inými slovami, žalovaný nemal v tom čase povinnosť plniť to, čoho sa žalobca návrhom domáha a táto povinnosť mu vznikla až uverejnením nálezů Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014.

5. Na základe odvolania žalobkyne proti uvedenému rozsudku Krajský súd v Žiline uznesením z 27.10.2016 sp. zn. 10CoPr/8/2016 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval dôvodnosť odvolacej námietky spochybňujúcej náležité vyhodnotenie/posúdenie časových účinkov nálezů Ústavného súdu SR vydaného v konaní o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR, z pohľadu ustálenia okamihu vzniku omeškania žalovaných, poukazujúc napr. na nález Ústavného súdu SR č. k. I.ÚS 51/06-26 z 08.06.2006, resp. zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PLz.ÚS 1/06 z 11.10.2006, zaoberajúce sa jednotlivými variáciami hmotno-právnych účinkov nálezů Ústavného súdu SR vydaných v konaniach o súlade právnych predpisov so záverom, že hmotno-právne účinky nálezů ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov v prípadoch, ktoré do momentu uverejnenia nálezů ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli, nastávajú pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Opačný výklad by bol priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Ustanovenie, ktoré stratilo v dôsledku nálezů svoju platnosť, bolo anulované od počiatku a hľadá sa naň ako keby nikdy nebolo platné a nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku SR. Uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne posúdiť uplatnený nárok v zmysle opísaných záverov a súčasne sa vysporiadať s argumentáciou odvolateľa o existencii pasívnej legitímácie na strane žalovaného 1/ a s námietkou o absencii relevantnej (resp. akejkolvek) úvahy vo vzťahu k osobitému omeškaniu doplatku trinásteho platu žalobcu.

6. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) ako procesný kódex, za účinnosti ktorého začalo toto konanie, bol zrušený zákonom NR SR č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinným od 01.07.2016 - ďalej len „CSP“ (§ 473 CSP), podľa ktorého tunajší súd s poukazom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 1 CSP v ďalšom priebehu konania postupoval tak ako vo veci po 01.07.2016 už postupoval podľa CSP aj súd druhej inštancie.

7. Žalovaný 1/ k výzve súdu zo 14.08.2017, aby zaslal súdu doklad o výške vyplateného plnenia žalobcovi, ku ktorému malo dôjsť dňa 10.06.2014 - doplatku za obdobie január až júl 2011, s rozpisom výšky pripadajúcej na jednotlivé mesiace uvedeného obdobia a tiež dokladoval výšku plnenia (doplatku 13. platu), ktorý mal byť podľa žalobcu splatný do 15.06.2011, ku ktorého vyplateniu malo dôjsť podľa žalobcu 07.01.2016, reagoval podaním z 18.08.2017, doručeným súdu 24.08.2017, v prílohe ktorého zaslal nasledovný rozpis vyplateného doplatku: rozdiel v tarifnom plate - priznaný tarifný plat od 26.07.2011 vo výške 2.653,10 eura; $2.653,10 - 2.368 = 285,10 \times 6 = 1.710,60$ eura, od 01.07.2011 do 25.07.2011 = 118,04 eura, spolu 1.828,64 eura; paušálna náhrada - $110,60 - 98,70 = 11,90 \times 6 = 71,40$ eura, od 01.07.2011 do 25.07.2011 = 5,- eur, spolu 76,40 eura. Tiež v ňom vykonal výpočet doplatku za pracovnú pohotovosť za dotknuté obdobie celkovo na sumu 327,42 eura a za nadčasy na sumu 9,81 eura s rozpisom za jednotlivé mesiace. Napokon v ňom uviedol, že celková suma vo výške 2.165,87 eura bola vyplatená žalobcovi z účtu okresného súdu (ČUD 170714) dňa 04.07.2014 + paušálna náhrada vo výške 76,40 eura. Doplatok 13. platu za rok 2011 z účtu okresného súdu (ČUD 111215) bol vyplatený dňa 04.12.2015 vo výške 285,10 eura.

8. Žalobca prostredníctvom svojej zástupkyne v podaní z 25.08.2017 s poukazom na princíp právnej istoty upravený v čl. 2 CSP poukázal na právny názor vyslovený Krajským súdom v Žiline v skutkovo i právne identickej veci ako je predmetná vec vedenej pod sp. zn. 6CoPr/9/2016 v uznesení z 31.05.2017, ktoré súčasne pripojil a vyslovil v bode 36 odôvodnenia rozhodnutia nasledovný právny názor: „Keďže ani ZOS ani Zákonník práce osobitne neupravil nároky vzniknuté z omeškania pri vyplatení platu zamestnanca (Zákonník práce), resp. sudcu (ZoS), odvolací súd je toho názoru, že nároky sudcu pri omeškaní osobného úradu v tomto prípade Okresného súdu Čadca, upravuje § 517 ods. 2 v spojení s ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaný v rade 1/ povinný žalobcovi najneskôr k 15.02.2011, k 15.03.2011, k 15.04.2011, k 15.05.2011, k 15.06.2011, k 16.07.2011 a k 15.08.2011 vyplatiť plat zodpovedajúci ustanoveniu § 66 a nasl. ZoS v spojení s ust. § 2 ods. 1 ZoPP v znení účinnom do 31.12.2010. Ak tak k uvedeným termínom žalovaný v rade 1/ neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobcovi v jeho plnej výške. Preto žalobcovi dňom nasledujúcim po výplatnom termíne na súde patria úroky z omeškania, a to vo výške, ktorá je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. S výplatou doplatku bol žalovaný v rade 1/ teda v omeškaní až do 10.07.2014, kedy bol tento doplatok k platu žalobcovi vyplatený“. Akceptovanie princípu právnej istoty je súčasťou ústavou priznaného práva na súdne konanie a preto žalobca dôvodne očakáva, že konajúce súdy budú rešpektovať právny názor Krajského súdu v Žiline vyslovený v skutkovo i právne identickej veci ako je vec žalobcu.

9. Žalovaný 1/ v podaní zo 07.09.2017 uviedol, že k uspokojeniu nárokov žalobcu na doplatok plátov za obdobie mesiacov január 2011 až júl 2011 v celkovej výške 2.242,27 eura (tarifný plat 1.828,64 eura + pracovná pohotovosť 327,42 eura + nadčasy 9,81 eura + paušálna náhrada 76,40 eura - prehľad výpočtu tarifného platu a ostatných mzdových náležitostí obsiahnutý v liste z 18.08.2017) došlo 04.07.2014, kedy bola uvedená suma pripísaná na účet žalobcu. Pokiaľ v písomnom vyjadrení z 03.07.2015 žalovaný 1/ uvádzal v odseku 2/ dátum 10.06.2011 ako dátum doplatenia mzdy žalobcu za rok 2011, ide o údaj citovaný z podania samotného žalobcu. Správny dátum je 04.07.2014. Poukázal na to, že podaním doručeným Okresnému súdu Ružomberok 09.10.2015 si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 285,10 eura s ročným úrokom z omeškania vo výške 9,25 % od 16.06.2011 do zaplatenia titulom doplatku 13. platu žalobcu za rok 2011, ktorý bol splatný vo výplatnom termíne určenom na výplatu platu za mesiac máj 2011, v zmysle ust. § 77 ods. 1, 2 ZoS. U žalovaného 1/ je stanovený výplatný termín 7. deň v mesiaci. Predmetný nárok vo výške 285,10 eura bol zo strany žalovaného 1/ uspokojený dňa 04.12.2015. Žalobca zotrval na zaplatení ročného úroku z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 285,10 eura od 16.06.2011 do 07.01.2016. Nárok na doplatok 13. platu za rok 2011 bol splatný 07.06.2011. Vzhľadom k tomu, že tento nárok spolu s príslušenstvom, a to 9,25 %-ným ročným úrokom z omeškania od 16.06.2011 do zaplatenia bol uplatnený na súde podaním doručeným okresnému súdu Ružomberok dňa 09.10.2015, vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku (§ 100 ods. 1, 2 a § 110 ods. 3 OZ), keď samotný nárok bol uplatnený na súde po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej premlčacej doby. V ostatnom zotrval na dôvodoch uvedených v písomnom vyjadrení z 03.07.2015 a žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. V zmiernenom vyjadrení z 03.07.2015 o.i. uviedol, že žalovaný 1/ si plnil riadne svoje povinnosti, plátové náležitosti vyplácal v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy. Z pojmového vymedzenia úrokov z omeškania je zrejme, že veriteľ ich môže od dlžníka požadovať v

prípade peňažného dlhu len vtedy, ak je dlžník v omeškaní s jeho platením. Nález ÚS SR z 11.12.2013 sp. zn. PL. ÚS 99/2011 č. 97/2014 Z. z. bol zverejnený v Zbierke zákonov SR dňa 18.04.2014, ktorým dňom v ňom citované ustanovenia ZoPP stratili účinnosť. Až týmto dňom právny predpis, na základe ktorého si žalovaný 1/ plnil svoje povinnosti v súvislosti s platovými nárokmi sudcu, teda žalobcu, stratili účinnosť. Žalovaný 1/ môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, nemohol sa žalovaný 1/ dostať do omeškania, povinnosť vyplatiť doplatok platu vznikla žalovanému 1/ až dňom 18.04.2014, kedy napadnuté ustanovenia ZoPP, podľa ktorých žalovaný 1/ postupoval po uspokojovaní platových nárokov žalobcu, stratili účinnosť.

10. Na pojednávaní nariadenom na deň 18.09.2017 súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného 1/, ktorý svoju neúčasť písomne ospravedlnil už pod bodom 7 zmieným podaním doručeným súdu 24.08.2017 a vyjadril súhlas, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti.

11. Zástupkyňa žalobcu na uvedenom pojednávaní uviedla, že vôľou žalobcu prejavenu v podaní z 28.01.2016 bolo to, aby sa ohľadne sumy 285,10 eura, ktorá bola žalobcovi vyplatená, už ďalej nekonalo a teda čo do istiny 285,10 eura zobral žalobca žalobu späť. V celom rozsahu sa žalobca pridržiaval podanej žaloby v znení následných svojich prednesov a písomných vyjadrení. Žalobcovi mal byť v súlade s § 66 a nasl. ZoS vyplatený plat vo výške vychádzajúcej zo ZoPP splatný v období od 15.02.2011 do 15.08.2011. Keďže sa tak nestalo, dostal sa žalovaný 1/ do omeškania s jeho zaplatením za obdobia až do 09.07.2014, za čo prináleží žalobcovi úrok z omeškania. K žalovaným 1/ vznesenej námietke premlčania, keďže 13. plat, resp. jeho doplatok bol vyplatený ešte neskôr, ako boli vyplatené doplatky za ostatné obdobie, vinou len pochybenia zo strany súdu, považuje vznesenú námietku premlčania za vznesenú v rozpore s dobrými mravmi. Ak by sa súd s týmto nestotožnil, tak premlčané môžu byť len tie úroky, ktoré sú splatné viac ako 3 roky spätne od uplatnenia nároku na súde. Pre prípad úspechu žiadal priznať nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

12. Poverený pracovník žalovaného 2/ žiadal žalobu voči žalovanému 2/ zamietnuť z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/. Poukázal na pomerne rozsiahlu judikatúru súdov v obdobných veciach a v neposlednom rade aj právny názor uvedený v žalobcom predloženom rozhodnutí Krajského súdu v Žiline. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, podľa jeho názoru nález ústavného súdu má účinky hmotnoprávne len vo vzťahu k samotnému nároku, nie aj k úrokom z omeškania. Dôkazom toho je aj to, že nielen žalobcovi, ale aj ostatným sudcom, boli doplatené ich funkčné platy po náleze ústavného súdu. Pre prípad úspechu si uplatňujeme náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcovi bol žalovaným 1/ ako osobným úradom žalobcu ako sudcu prideleného na výkon funkcie na Okresný súd Ružomberok doplatený plat a paušálna náhrada za žalované obdobie (od 01.01.2011 do 25.07.2011) dňa 04.07.2014, pričom výška tohto doplatku predstavovala celkovo sumu 2.242,27 eura (suma 2.165,87 eura v členení 1.828,64 eura doplatok tarifného platu, 327,42 eura doplatok za pracovnú pohotovosť, 9,81 eura nadčasy a suma 76,40 eura doplatok na paušálnej náhrade), ako to vyplýva z oznámenia žalovaného 1/ z 18.08.2017 (doklady č. I. 219 a 221). Pokiaľ ide o rozpis za jednotlivé mesiace, za január 2011 bol doplatok 297,- eur (namiesto po zmene žaloby podaním z 08.10.2015 uvádzaných 297,60 eura), za mesiac február 2011 po zmene žaloby uvádzaných 340,72 eura, za mesiac marec a apríl 2011 po zmene žaloby uvádzaných po 337,82 eura, za mesiac máj 2011 po zmene žaloby uvádzaných 386,68 eura, za mesiac jún 2011 po zmene žaloby uvádzaných 348,01 eura a za mesiac júl 2011 bol doplatok 194,22 eura (namiesto po zmene žaloby uvádzaných 198,85 eura). Okrem toho žalovaný 1/ doplatil žalobcovi doplatok ďalšieho platu (tzv. 13 platu) splatného vo výplatnom termíne určenom na výplatu platu za mesiac máj 2011 (§ 77 ods. 2 ZoS) vo výške 285,10 eura, a to dňa 04.12.2015 (doklady č. I. 220 a 222).

14. K doplateniu platových náležitostí žalobkyne došlo po cca 2,5 mesiaca odo dňa, kedy bol nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 z 11.12.2013, v ktorom bola konštatovaná protiústavnosť niektorých ustanovení ZoPP (v znení jeho novely vykonanej zákonom NR SR č. 500/2010 Z. z. účinným od 01.01.2011), konkrétne ustanovení § 2 ods. 1 v časti "znižený podľa ods. 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, zverejnený v Zbierke zákonov SR pod č. 97/2014 Z. z., čo sa stalo dňa 18.04.2014, keď účinnosť uvedených ustanovení ZoPP bola už predtým dočasne pozastavená uznesením č. k. PL. ÚS 99/2011-27 z 22.06.2011 uverejneným v Zbierke zákonov SR pod č. 236/2011 Z. z. Nakoľko dňom vyhlásenia uvedeného nálezu v Zbierke zákonov SR stratili uvedené ustanovenia účinnosť a uplynutím šiestich

mesiacov od vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov SR aj platnosť, doplatenie sa uskutočnilo v období medzi stratou účinnosti zmienenej ustanovení ZoPP a stratou ich platnosti.

15. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu druhej inštancie uvádzaného pod bodom 5 vyplýva vo väzbe k zostávajúcemu predmetu tohto konania (uplatneným úrokom z omeškania) konštatácia dôvodnosti odvolacej námietky žalobcu spochybňujúcej náležité vyhodnotenie (súdom prvej inštancie) časových účinkov nálezu Ústavného súdu SR vydaného v konaní o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR, z pohľadu ustálenia okamihu vzniku omeškania žalovaných. V danom smere príkladmo poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. I.ÚS 51/06-26 z 08.06.2006, resp. zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PLz.ÚS 1/06 z 11.10.2006 so záverom, že hmotno-právne účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov v prípadoch, ktoré do momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli, nastávajú pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Opačný výklad by bol priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Ustanovenie, ktoré stratilo v dôsledku nálezu svoju platnosť, bolo anulované od počiatku a hľadá sa naň, ako keby nikdy nebolo platné a nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku SR. Uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne posúdiť uplatnený nárok v zmysle opísaných záverov. Z uvedeného možno vyvodiť právny názor odvolacieho súdu, že nález ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov má hmotnoprávne účinky ex tunc bez rozlišovania, či takéto účinky má nález nielen čo do samotného nároku, ktorý aj bol vo vzťahu k žalobcovi v plnom rozsahu po tomto náleze doplatený, ale aj čo do jeho príslušenstva v podobe úrokov z omeškania, keďže ustanovenie, ktoré v dôsledku nálezu stratilo svoju platnosť, bolo od počiatku anulované a hľadá sa naň ako keby nikdy nebolo platné a bolo súčasťou nášho právneho poriadku. Týmto právnym záverom je tunajší súd s poukazom na § 391 ods. 2 CSP viazaný. Ak si potom žalobca uplatňoval voči žalovanému 1/ úroky z omeškania za obdobia počnúc dňom nasledujúcim po dni, kedy s poukazom na § 87 ods. 1 ZoS bol najneskôr splatným plat sudcu za ten-ktorý mesiac dotknutého obdobia (január až júl 2011), súd priznal žalobcovi úroky z omeškania zo súm počnúc tým dňom (dňami), od ktorých si ich uplatnil. Tieto úroky v uplatnenej percentuálnej výške zodpovedajúcej tzv. zákonným úrokom z omeškania podľa § 517 ods. 1 OZ v spojení s § 3 ods. 1 NV však priznal „len“ do 04.07.2014, kedy boli žalobcovi jednotlivé doplatky za dotknuté obdobie uhradené a nie až do 10.07.2014 ako to žalobca žiadal, keďže po 05.07.2014 už nebol žalovaný 1/ v omeškani s ich úhradou. Zároveň súd tieto úroky priznal v prípade doplatkov prináležiacom za mesiac január 2011 zo sumy 297,- eur, ktorá bola za daný mesiac žalobcovi titulom doplatku uhradená a nie zo sumy vyššej o 60 centov, ako to žalobca nedôvodne žiadal a za mesiac júl 2011 zo sumy 194,22 eura, ktorá bola za daný mesiac žalobcovi uhradená a nie z vyššej (o 4,63 eura) žalobcom žiadanej sumy (požadovanej vo výške 198,85 eura). Samotný žalobca správnosť výpočtov doplatku žalovaným 1/ potvrdil tým, že po vyplatení doplatku zobral žalobu čo do celej žalovanej istiny späť s odôvodnením, že mu bol žalovaný doplatok v celom rozsahu uhradený a zotrval už len na zaplatení úrokov z omeškania.

16. V súvislosti s prezentovaným právnym názorom súdu druhej inštancie, zhodujúcim sa aj s následnými rozhodnutiami súdov druhej inštancie uvádzanými žalobcom (uznesenie Krajského súdu v Žiline z 31.05.2017 sp. zn. 6CoPr/9/2016 a Krajského súdu v Trenčíne z 29.06.2017 č. k. 6CoPr/8/2016-90), ktorým je tunajší súd viazaný, nemôže byť dôvodnou „obrana“ žalovaných 1/ a 2/ uvádzaná pod bodmi 9 (uvádzaná vo vyjadrení žalovaného 1/ z 03.07.2015) a 12, hoci daná argumentácia bola relevantnou z pohľadu vyslovených právnych názorov v právoplatných rozhodnutiach súdov v iných veciach, v ktorých ohľadne doplatkov plátov sudcov za dotknuté obdobie a v tej súvislosti ohľadne posudzovania danosti omeškania rozhodovali aj súdy druhej inštancie (napr. rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5Cpr/2/2015-138 z 18.11.2015 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 25.01.2017 sp. zn. 11CoPr/2/2016, rozsudok Okresného súdu Martin z 26.02.2015 č. k. 7Cpr/2/2014-144 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 15.06.2016 sp. zn. 25CoPr/8/2015 z 15.06.2016).

17. Pokiaľ ide o otázku pasívnej vecnej legitímácie, tunajší súd tak ako to vyplýva aj zo žalobcom predkladaných rozhodnutí ohľadne identického charakteru nárokov uplatnených inými sudcami, zastáva názor, že táto je daná len vo vzťahu k žalovanému 1/, na ktorom žalobca vykonáva funkciu sudcu a ktorý je štátnou rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet prostredníctvom rozpočtovej kapitoly Ministerstva spravodlivosti SR, spravujúcou majetok štátu, ktorý ohľadne žalovaných plátových náležitostí žalobcu (doplatkov funkčného platu žalobcu, ďalšieho platu a paušálnych náhrad) vzniknutých za obdobie mesiacov január až júl 2011 konal tak, že po začatí tohto konania a po tom ako Ústavný

súd SR nálezom č. 99/2011 z 11.12.2013 zverejneným 18.04.2014 v Zbierke zákonov pod č. 97/2014 Z. z. konštatoval nesúlad niektorých ustanovení ZoPP s Ústavou SR, dňa 04.07.2014 uhradil žalobcovi doplatok jeho funkčného platu a náhrad (vyjmúc doplatku tzv. 13 platu splatného v mesiaci jún 2011, ktorý doplatil až 04.12.2015). Práve tento žalovaný prostredníctvom predsedu súdu rozhoduje o platových náležitostiach žalobcu s poukazom na § 90 ods. 2 ZoS. Podľa § 90 ods. 1 veta prvá ZoS osobný úrad sudcu je povinný vydať sudcovi doklad obsahujúci údaje o jednotlivých zložkách platu a vykonaných zrážkach, čo aj žalovaný 1/ vo vzťahu k žalobcovi realizoval v období, ktorého sa týkala žalovaná istina, v žalobe uvádzanými oznámeniami o výške a zložení jeho funkčného platu, podpísanými predsedom žalovaného 1/. Podľa § 25 ods. 4 ZoS je práve žalovaný 1/ osobným úradom žalobcu, keďže ide o súd, na ktorý bol žalobca pridelený a na ktorom stále vykonáva funkciu sudcu. Platiteľom funkčného platu a paušálnych náhrad žalobcu je teda žalovaný 1/ a ktorý vypláca žalobcovi plat na uvedenom súde za podmienok stanovených v § 87 a nasl. ZoS.

18. Súd súčasne zastavil konanie ohľadne zaplatenia sumy 285,10 eura, predstavujúcej podaním z 08.10.2015 (zmenou žaloby) uplatnený nárok na doplatenie doplatku tzv. trinásteho platu, ktorý mu mal byť vyplatený v máji 2011. Ohľadne uvedenej sumy žalobca prostredníctvom svojej zástupkyne v podaní z 28.01.2016 doručenom vtedy v tejto veci konajúcejmu Okresnému súdu Ružomberok 01.02.2016, označenom ako „Návrh na pripustenie zmeny petitu žaloby podľa § 95 ods. 1 O.s.p.“ a účineným ešte pred začatím prvého pojednávania vo veci, uviedol, že vo výplatnom termíne 07.01.2016 mu bol tento plat doplatený a z toho dôvodu si neuplatňuje istinu v tejto výške a navrhol „nové“ znenie celého žalobného petitu, v ktorom už nebolo požadované jej zaplatenie, ale len zaplatenie úroku z omeškania z uvedenej sumy za obdobie od 16.06.2011 do 07.01.2016. Hoci o uvedenom podaní ako celku rozhodol Okresný súd Ružomberok uznesením z 01.02.2016 č. k. 7Cpr/1/2014-113 výlučne ako o zmene žaloby, uvádzajúc pripustenú zmenu žaloby tak, ako túto požadoval žalobca v podaní z 28.01.2016, je zrejme vychádzajúc z obsahu tohto podania napriek nesprávosti jeho označenia (§ 41 ods. 2 O.s.p., resp. § 124 ods. 1 CSP), že ohľadne sumy 285,10 eura nešlo o zmenu žaloby, ale o jej čiastočné späťvzatie, čo takto na otázku súdu „upresnila“ a vyjadrila na pojednávaní aj zástupkyňa žalobcu, uvádzajúc, že vôľou žalobcu prejavenu v podaní z 28.01.2016 bolo to, aby sa ohľadne danej sumy, ktorá bola žalobcovi vyplatená, už ďalej nekonalo a teda čo do istiny 285,10 eura zobral žalobca žalobu späť. Z toho dôvodu súd v konečnom rozhodnutí postupujúc podľa § 145 ods. 2 CSP v danej časti konanie zastavil.

19. Obdobná procesná situácia (aj čo do prejavu vôle žalobcu) nastala aj v súvislosti s podaním zástupkyne žalobcu z 08.10.2015, doručenom súdu 09.10.2015, tiež označenom ako „Návrh na pripustenie zmeny petitu žaloby podľa § 95 ods. 1 O.s.p.“, ktorá však s ohľadom na znenie žalobného petitu, na ktorý žalobca žiadal v tom čase ešte oboch žalovaných solidárne zaviazat', nebola „len“ zmena žaloby, ale aj jej čiastočné späťvzatie, čo vyplýva z porovnania predmetu sporu vymedzeného žalobou a jeho vymedzením v danom podaní, ktorého znenie v celom rozsahu prebral Okresný súd Ružomberok do svojho uznesenia z 09.11.2015 č. k. 7Cpr/1/2014-102 ako pripustenú zmenu žaloby. Podaním z 08.10.2015 totiž žalobca požadoval priznať ohľadne niektorých období požadovaný úrok z omeškania aj z nižších súm. Konkrétne dovtedy požadoval priznať úrok z omeškania zo sumy 683,68 eura za obdobie od 16.06.2011 do 09.07.2014, kdežto v podaní z 08.10.2015 ho žiadal priznať za uvedené obdobie z nižšej sumy - sumy 386,68 eura (menej o 297,- eur). K obdobnému „poníženiu“ došlo aj ohľadne úroku z omeškania žiadaného za obdobie od 16.08.2011 do 09.07.2014, ktorý pôvodne požadoval zo sumy 363,- eur, ale v podaní z 08.10.2015 ho žiadal už „len“ zo sumy 198,85 eura (menej o 164,15 eura). Preto súd v záujme toho, aby bolo procesne účinným spôsobom rozhodnuté o celom predmete konania súčasne rozhodol o čiastočnom zastavení tohto konania postupom podľa § 145 ods. 2 CSP aj ohľadne požadovaného 9,25 %-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 297,- eur od 16.06.2011 do 09.07.2014 a ohľadne požadovaného 9,5 %-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 164,15 eura za obdobie od 16.08.2011 do 09.07.2014.

20. Zamietajúci výrok sa týka uplatneného úroku z omeškania z jednotlivých súm, z ktorých ho žalobca žiadal priznať, pokiaľ bol uplatnený aj za obdobie od 05.07.2014 do 09.07.2014, nakoľko (vyjmúc doplatku 13. platu) bol celkový nedoplatok za v žalobe uvádzané obdobie (od 01.01.2011 do 25.07.2011) uhradený žalovaným 1/ žalobcovi už dňa 04.07.2014. Ďalej sa zamietajúci výrok týka uplatneného úroku z omeškania 9 % ročne sumy 0,60 eura aj za obdobie od 16.02.2011 do 05.07.2014, keďže tento úrok bol uplatňovaný z celkovej sumy 297,60 eura ako nedoplatku za mesiac január 2011, hoci správna výška tohto nedoplatku predstavovala 297,- eur (rozdiel v tarifnom plate predstavoval 285,10 eura a na paušálnej náhrade bol 11,90 eura), tiež uplatneného úroku z omeškania 9,5 % ročne sumy 4,63

eura aj za obdobie od 16.08.2011 do 05.07.2014, keďže tento úrok bol uplatňovaný z celkovej sumy 198,85 eura ako nedoplatku za mesiac júl 2011, hoci správna výška tohto nedoplatku predstavovala 194,22 eura (rozdiel v tarifnom plate predstavoval za obdobie od 01.07.2011 do 25.07.2011 sumu 118,04 eura, na paušálnej náhrade - 11,90 eura, na pracovnej pohotovosti - 66,- eur a na nadčasoch - 5,18 eura, čo je spolu uvádzaných 194,22 eura). Napokon zamietajúci výrok sa týkal aj celého uplatneného úroku z omeškania zo sumy 285,10 eura ako doplatku 13. platu za rok 2011, ktorý bol vyplatený 04.12.2015, hoci bol splatným najneskôr 15.06.2011 a v súvislosti s čím žalobca požadoval priznať úrok z omeškania 9,25 % ročne za obdobie od 16.06.2011 do 07.01.2016. Nakoľko žalovaný tento nedoplatok vyrovnal už dňa 04.12.2015, nemohol byť v omeškaní s jeho úhradou aj za obdobie od 05.12.2015 do 07.01.2016. Ohľadne zvyšného obdobia bola dôvodne vznesená žalovaným 1/ v jeho podaní zo 07.09.2017 uvádzanom pod bodom 9 námietka premlčania. Totiž ako na to poukázal v predmetnom vyjadrení žalovaný 1/, žalobca si tento nárok uplatnil až podaním z 08.10.2015 (zmenou žaloby) doručeným súdu 09.10.2015, ktorým žiadal zaplatenie sumy 285,10 eura s úrokom od 16.06.2011, ktorého výšku upresnil podaním z 27.10.2015, doručenom súdu 29.10.2015, čiže stalo sa tak s odstupom viac ako 4 rokov a 4 mesiacov od jeho splatnosti. Takže žalobca si zmenou žaloby uplatnil v danej časti nárok aj s úrokom z omeškania, ktorý už bol premlčaný, ale napriek tomu, čo do istiny tento nárok bol žalovaným 1/ uspokojený dňa 04.12.2015. Keďže ZoS neobsahuje osobitnú úpravu premlčania, na daný vzťah za použitia § 150 ods. 1 ZoS odkazujúceho na Zákonník práce a následne s poukazom na § 1 ods. 4 Zákonníka práce dopadajú ustanovenia OZ ako všeobecného právneho predpisu, ktorý v ust. § 101 ustanovuje všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Žalobca si prvý raz mohol uplatniť nárok na zaplatenie doplatku tzv. 13. platu za rok 2011 splatného vo výplatnom termíne určenom na výplatu platu za mesiac máj 2011 vychádzajúc z ust. § 87 ods. 2 ZoS najneskôr dňom 16.06.2011, resp. ak skutočne výplatným termínom u žalovaného 1/ má byť 7. deň v mesiaci tak už dňa 08.06.2011. Nakoľko si žalobca tento nárok uplatnil až zmenou žaloby doručenou súdu 09.10.2015, stalo sa tak nepochybne po uplynutí premlčacej doby. Súd nezistil žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by mohol vyhodnotiť vznesenú námietku premlčania ako výkon práva, ktorý by mal byť v rozpore s dobrými mravmi, ak skutočným dôvodom oneskorenej výplaty tohto doplatku bolo prosté pochybenie žalovaného 1/ (jeho zodpovedného zamestnanca), keď takto to vyhodnotila na pojednávaní aj zástupkyňa žalobcu (podľa nej k tomu malo dôjsť „vinou len pochybenia zo strany súdu“). Za výslovne účelovú považuje žalobcovu argumentáciu, že v prípade dôvodne vznesenej námietky premlčania by mohli byť premlčané len tie úroky, ktoré sú splatné viac ako 3 roky spätne od uplatnenia nároku na súde. V zhode napr. s právnym názorom vysloveným v rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo 157/2009 súd uvádza, že s ohľadom na to, že úroky z omeškania majú charakter príslušenstva pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ) a povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania je jedným z právnych následkov omeškania dlžníka so splnením peňažného záväzku vyplývajúcim z § 517 ods. 2 OZ. Omeškaním dlžníka nevzniká nový záväzkový vzťah, ale danou právnou skutočnosťou dochádza k zmene v obsahu záväzkového právneho vzťahu spočívajúcou v tom, že vedľa povinnosti splniť hlavný záväzok je dlžník povinný splniť tiež vedľajší záväzok - zaplatiť úroky z omeškania. Pre vznik povinnosti dlžníka platiť úroky z omeškania sú rozhodujúce okolnosti, ktoré nastali v dobe, kedy došlo k omeškaniu so splnením dlhu z hlavného záväzkového právneho vzťahu. Povinnosť platiť úroky z omeškania nevzniká samostatne za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením svojho záväzku a teda týmto dňom (dňom, kedy sa dlžník prvýkrát dostal do omeškania) začína u tohto práva plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok. Ak potom dôjde k premlčaniu samotného záväzku, so zaplatením ktorého je dlžník v omeškaní, dôjde k premlčaniu aj práva na úroky z omeškania.

21. Súčasne súd s poukazom na § 144 a § 145 ods. 1, 2 CSP zastavil konanie voči žalovanému 2/, voči ktorému zobrať žalobca prostredníctvom svojej zástupkyne žalobu späť podaním z 27.09.2017, doručeným súdu 28.09.2017, keď so späťvzatím žaloby vyslovil súhlas žalovaný 2/ ako subjekt, ktorého sa tento dispozitívny úkon bezprostredne dotýka (§ 146 ods. 1 veta prvá CSP) podaním zo 04.10.2017, ktorým si súčasne uplatnil nárok na náhradu trov konania v podobe cestovných nákladov vo výške 38,- eur, pozostávajúcich z nákladov na pohonné látky v súvislosti s cestou na pojednávanie na tunajšom súde dňa 18.09.2017.

22. O nároku na náhradu trov konania v pomere medzi žalobcom a žalovaným 1/ rozhodol súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP tak, že s poukazom na § 255 ods. 1, 2 a § 256 CSP priznal žalobcovi majúcemu prevažný úspech vo veci a pokiaľ ide o tú časť predmetu konania, ohľadne ktorej bolo konanie zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby čo do žalovanej istiny, tento procesný úkon žalobkyne procesne

vyvolal čo do sumy 2.237,64 eura (ako súčtu súm dôvodne uplatnených žalobou ako žalovaná istina, t.j. sumy 297,- eur, sumy 338,68 eura - namiesto nej žalovaný vyplatil 340,72 eura, sumy 337,82 eura, sumy 337,82 eura, sumy 386,68 eura, ktorá bola vyplatená z pôvodne žalovaných 683,68 eura, sumy 345,42 eura, namiesto ktorej žalovaný vyplatil viac - sumu 348,01 eura a sumy 194,22 eura, ktorá bola vyplatená z pôvodne žalovaných 363,- eur) svojím správaním práve žalovaný 1/, ktorý v danej časti po podaní žaloby uhradil ako nedoplatok platu a náhrad za uplatnené obdobie tú-ktorú časť žalovanej istiny v žalovanej alebo vyššej čiastke, nárok na náhradu pomernej časti dôvodne vzniknutých trov tohto konania v rozsahu 49 %, zodpovedajúcich pomeru úspechu (procesného úspechu) žalobcu voči tomuto žalovanému k celkovému predmetu konania, t. j. tzv. čistému úspechu žalobcu. Z celkového predmetu konania včítane vyčísleného uplatneného úroku z omeškania a aj rozšírenia úroku z omeškania čo do výšky a súm, z ktorých ho požadoval a rozšírenia žaloby o sumu 285,10 eura s uplatneným úrokom, a ktorý predmet celkovo predstavoval sumu 3.888,33 eura, mal žalobca voči žalovanému 1/ úspech (procesný úspech) po vyčíslení priznaných úrokov z omeškania v rozsahu 74,5 % (ohľadne sumy 2.893,76 eura). Vo zvyšnej časti bol úspešný (procesne úspešný) žalovaný 1/ (v rozsahu 25,5 %), na základe čoho čistý úspech žalobcu voči žalovanému 1/ predstavoval priznaný rozsah 49 %. O výške trov bude rozhodnuté s poukazom na § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

23. O nároku na náhradu trov konania medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP rozhodol tak, že žalovanému 2/ s poukazom na § 256 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi právo na ich náhradu, nakoľko žalobca procesne zavinil zastavenie konania voči žalovanému 2/ tým, že voči nemu zobral žalobu späť. V danom prípade súd pri rozhodovaní o trovách konania nevzhliadol existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre postup podľa § 257 CSP, pretože ak aj prípadne mohol mať žalobca v čase podania žaloby určitú „pochybnosť“, ktorý zo žalovaných subjektov na strane žalovanej má byť vecne legitimovaný, už zo žalobcovho odvolania voči prvostupňovému rozsudku (vychádzajúc z obsahu jeho odôvodnenia) tomuto bola dostatočne zrejmá existencia pasívnej vecnej legitímácie práve žalovaného 1/, pričom aj v ďalšom období do pojednávania na tunajšom súde dňa 18.09.2017 poukazoval na rozhodnutia odvolacích súdov v obdobných veciach určujúcich jednoznačne danosť pasívnej vecnej legitímácie práve žalovaného 1/ a konštatujúcich, že jej nositeľom nie je žalovaný 2/. Napriek tomu späťvzatie žaloby voči žalovanému 2/ učinil až po pojednávaní 18.09.2017, v súvislosti s účasťou na ktorom žalovanému 2/ vznikli trovy, ktorých náhradu si uplatnil. Takže uvádzané „časové hľadisko“ bolo významným dôvodom, pre ktorý súd nevidel dôvod pri rozhodovaní o trovách konania v danej veci aplikovať výnimočný postup podľa § 257 CSP, ale postupoval podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP ako zásadného ustanovenia pre účely rozhodovania o trovách konania vychádzajúceho zo zodpovednosti za procesné zavinenie na zastavení (čiastočnom zastavení) konania, ktorý postup v tomto konaní jednoznačne zavinil práve žalobca.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien.